

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὼ ὁ τάλας, δεδοικὼς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Συγκρητιστικὲς ἐκδηλώσεις πρὸς τὸ θεανῆναι

Νίκαια – Φανάρι: Τί ἀκριβῶς συνέβη;*

† Μητροπολίτου Λαρίσης
καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμεντος

Μεγάλος θόρυβος προκλήθηκε ἐσχάτως σχετικὰ μὲ τὸν ἑορτασμὸ τῆς ἐπετείου τῶν 1700 ἐτῶν ἀπὸ τὴν Α΄ Οἰκουμένη Σύνοδο στὴν Νίκαια τῆς Βιθυνίας καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς Θρονικῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου στὴν Κωνσταντινούπολη (28-30 Νοεμβρίου).

Ὁ Πάπας Ρώμης Λέων ΙΔ΄ καὶ ὁ Πατριάρχης Κων/λεως Βαρθολομαῖος μὲ τὶς συνοδίες τους, ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Θεόδωρος, ὅπως καὶ πολλοὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου εὐρύτερα, βρέθηκαν στὸ ἐπίκεντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος.

Τὸ γεγονός προβλήθηκε καὶ ἐπαινέθηκε ὡς ἱστορικῆς σημασίας μὲ ἰδιαίτερα θετικὸ τρόπο. Οἱ λόγοι περὶ ἐνότητος καὶ ἀγάπης, οἱ εἰκόνες καὶ σκηνές ἐναγκαλισμῶν, ἀσπασμῶν, ὅπως καὶ κοινῶν τελετῶν, προσευχῶν, ὑπογραφῶν, εὐλογιῶν, μηνυμάτων καὶ χειρονομιῶν εὐμενῶν ἔκαναν τὸν γῦρο τοῦ κόσμου καὶ ἐξέπεμψαν ἔντονες ἐντυπώσεις ἀπὸ κοσμικῆς καὶ συναισθηματικῆς πλευρᾶς.

Ὅμως, ἀπὸ καθαρὰ πνευματικῆς σκοπιᾶς, ὅλα αὐτὰ τὰ συμβάντα τί ἐντύπωση προκάλεσαν; Βάσει τοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανικοῦ κριτηρίου, ὅπως τὸ γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν θεολογία μας, τὴν ἱστορία μας, τὴν παράδοσή μας καὶ τὴν ἐμπειρία τῶν

Αγίων μας, ποῦ μπορούμε νὰ κατατάξουμε αὐτοὺς τοὺς ἐορτασμοὺς καὶ πῶς νὰ τοὺς ἀξιολογήσουμε καὶ χαρακτηρίσουμε;

Ἦδη κάποιοι ἔχουν προβεῖ ἀπὸ ὀρθοδόξου πλευρᾶς στὸ ἔργο αὐτὸ καὶ ὑπενθύμισαν ὅτι τηρήθηκαν τὰ ἴδια, ὅπως συνέβη καὶ σὲ ἐπισκέψεις Παπῶν στὸ Φανάρι τὶς προηγούμενες δύο δεκαετίες (2006, 2014) **μὲ τὶς ἀντικανονικὲς συμπροσευχὲς καὶ συνδιακηρύξεις, ὅπως καὶ μὲ τὰ ἀτελῆ συλλεΐτουργα.** Καὶ ὅτι αὐτὰ συνιστοῦν ἀπερίφραστα μέγα θεολογικὸ ψεῦδος. Διότι ἐπρόκειτο γιὰ **συγκρητιστικὲς ἐκδηλώσεις** πρὸς τὸ θεαθῆναι μὲ ἓναν καὶ μοναδικὸ σκοπὸ: **αὐτὸν τῆς προωθήσεως καὶ ἐδραιώσεως τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.**

Παπικοὶ καὶ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστές, ὅπως καὶ ἀντιπρόσωποι Οἰκουμενικῶν Ὁργανισμῶν καὶ λοιπῶν αἱρέσεων, ἐξέφρασαν γιὰ ἄλλη μία φορὰ μὲ τὸν πιὸ ἐπίσημο τρόπο **τὴν ταύτισή τους στὸ Οἰκουμενιστικὸ τους ὄραμα.** Κατ' αὐτοὺς ὑπάρχει ἀγάπη, ὑπερτονισμὸς τῆς ἀγάπης, χωρὶς ὅμως Ἀλήθεια. **Ὅμιλοῦν καὶ ἐκφράζουν τὴν ἐνότητά τους χωρὶς Ἀλήθεια,** πρᾶγμα ἀφύσικο ὀρθοδόξως.

Α΄. Νίκαια – ἐπετειακὸς ἐορτασμὸς

Ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ καταισχύθηκε ἡ ἀρειανικὴ αἵρεση, στὴν Νίκαια, ἐκεῖ ἔγινε συνεορτασμὸς μὲ τὸν Πάπα τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ Πρωτεῖο καὶ κυρίως μὲ τὸ Ἀλάθητό του συνιστᾷ καὶ ἐκπροσωπεῖ ἓναν θλιβερό **Νεο-αρειανισμό,** σύμφωνα μὲ

τὸν Ὁμολογητὴ Πατέρα Ἰουστῖνο Πόποβιτς. **Αὐτὸ εἶναι κάτι τὸ τραγικὸ καὶ ἐπαίσχυντο!**

Οἱ Οἰκουμενιστές ἐδῶ καὶ ἓναν αἰῶνα μὲ ὅσα καινοφανῆ κηρύσσουν, πράττουν καὶ ὑπηρετοῦν, οὐσιαστικὰ **διασχίζουν τὸν ἄρραφο χιτῶνα τῆς Πίστεως** καὶ καταργοῦν τὴν Ἀγιοπατερικὴ τάξη καὶ εὐπρέπεια τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας.

Οἱ θλιβερὲς αὐτὲς διαπιστώσεις δὲν εἶναι ὑπερβολικὲς. **Ἡ** μνήμη τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία καθόρισε καὶ ἐπιβεβαίωσε τὴν ὀρθόδοξη δογματικὴ ἀλήθεια ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὲς **«ὡς προκάλυμμα γιὰ τὴν θόλωση τῶν δογματικῶν ὁρίων»** (Μητροπολίτης Ζαπορίζιε Λουκάς, «Ρομφαία», 6-12-2025).

Καὶ αὐτὸ γίνεται ἀκόμη πιὸ τραγικὸ ἀπὸ τὴν διαπίστωση, ὅτι ἐπιδιώκεται ἐνότητα μὲ τοὺς Παπικοὺς καὶ λοιποὺς ἑτεροδόξους –παρὰ τὴν ἀπουσία τῆς Ἀληθείας, χωρὶς νὰ ὑπάρχει πρωτίστως οὐσιαστικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ ἐπούλωση καὶ θεραπεία φοβερῶν διασπάσεων, οἱ ὁποῖες συνέβησαν παλαιότερα καὶ πρόσφατα ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς ἀποφάσεων καὶ ἐνεργειῶν τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν.

Θυμίζουμε τὸ Ἡμερολογιακὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖο ἀφορᾷ στὸ θέμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως καὶ τὸ Οὐκρανικὸ.

Εἶναι σημαντικὴ διαπίστωση, ὅτι ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει Μετάνοια καὶ διόρθωση τῶν ἐπταισμένων, μόνο πνευματικὴ σύγχυση προκαλεῖται καὶ ἐντείνεται. Αὐτὸ εἶναι πὺν ἀντιμετωπίζουμε, δυστυχῶς, χωρὶς νὰ διαφαίνεται λύση στὸν ὁρίζοντα.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὀρθῶς παρατηρεῖται ὅτι «τὸ γεγονός πὺν συνέβη στὴν Νίκαια δὲν εἶναι ἀπλὸ πολιτιστικὸ δρώμενο· εἶναι σημεῖο πορείας. Καὶ ἡ πορεία δείχνει ὅχι πρὸς τὴν ὀρθόδοξη συνοδικότητα, ἀλλὰ πρὸς μία νέα μορφή Οὐνίας» (Μητρ. Ζαπορίζιε Λουκάς).

Ἐνώπιον αὐτῆς τῆς πραγματικότητος, οἱ Οἰκουμενιστὲς πανηγυρίζουν γιὰ τὸ «μῆνυμα ἐνότητας, καταλλαγῆς, ἀλήθειας καὶ ἀγάπης» πὺν δῆθεν ἐκπέμφθηκε στὴν Νίκαια (Μεσσηνίας Χρυσόστομος, ἱστολόγιο «Panorthodox Synod», 29-11-2025).

Βέβαια, οἱ Οἰκουμενιστὲς ἀναγνωρίζουν ὅτι ὑπάρχουν «θεολογικὲς διαφορές» πὺν δὲν μποροῦν νὰ παρακαμφθοῦν, ὅμως τονίζουν ὅτι αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ἐμπόδιο «γιὰ νὰ ἐκφράσουν οἱ χριστιανικὲς Ἐκκλησίαι τὴν ἐνότητά τους μέσα ἀπὸ ἓναν ἐποικοδομητικὸ λόγο στὴ σύγχρονη κοινωνία καὶ νὰ δώσουν ἀπαντήσεις στὰ προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου» (Μεσσηνίας Χρυσόστομος).

Ὁμολογοῦν δηλαδὴ ὅτι κάνουν τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετο ἀπὸ ὅ,τι ἔκαναν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ὅλων τῶν κατοπινῶν. Ἐκεῖνοι διεκήρυτταν καὶ διασφάλιζαν τὴν ἐνότητά τους στὴν βάση τῆς δογματικῆς συμφωνίας καὶ τῆς ἐπιλύσεως ἀκόμη καὶ διοικητικῶν θεμάτων Κανονικῆς εὐταξίας. Οἱ σημερινοὶ ὅμως πιστεύουν ὅτι μποροῦν νὰ αἰσθάνονται ἐνωμένοι μὲ τοὺς ἑτεροδόξους καὶ νὰ

ἐκφέρουν κοινὸ λόγον οἰκοδομῆς ὡς ἀπάντησι στὰ προβλήματα, χωρὶς πρωτίστως νὰ συνομολογήσουν ἑνωσὴ πίστεως καὶ ἀληθείας!

Ὁ Κων/λεως Βαρθολομαῖος μίλησε στὴν Νίκαια γιὰ «**ἱστορικὸ κοινὸ προσκύνημα**», «**γιὰ κοινὴ εὐλάβεια καὶ κοινὸ αἶσθημα ἐλπίδος**» καὶ γιὰ παροχὴ «**ζωντανῆς μαρτυρίας τῆς ἰδίας πίστεως** ποὺ ἐξέφρασαν οἱ Πατέρες τῆς Νίκαιας»!

Ὁ δὲ Πάπας Λέων, ἐκφραστὴς ἐκ τῆς θέσεώς του τοῦ Βατικανείου Ρωμαιοκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ μὲ τὴν αἴσθησι τοῦ «παγκοσμίου ποιμένος», μίλησε γιὰ ἀνάγκη «παγκόσμιας συμφιλίωσης καὶ ἀδελφοσύνης» καὶ εὐχήθηκε «τὸ ἐπετειακὸ ὁρόσημο νὰ ἀποτελέσει ἀφετηρία νέων καρπῶν ἐνότητος, συμφιλίωσης καὶ εἰρήνης γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα»...

Γίνεται σαφὲς ὅτι οἱ Οἰκουμενιστὲς στὴν πραγματικότητά δὲν σχετίζονται μὲ τὴν Ἀλήθεια τῆς Νίκαιας, οἱ δὲ ἀπὸ κοινοῦ ἑόρτιες καὶ ἐπετειακὲς τελετὲς τοὺς συνιστοῦν ἀντικανονικὲς καὶ ἀσεβεῖς πράξεις, ἀπομειωτικὲς τῆς ἀληθοῦς Πίστεως.

Β'. «Κοινὴ Δήλωση» Πάπα καὶ Πατριάρχῃ

Πάπας καὶ Πατριάρχῃς συνυπέγραψαν «Κοινὴ Δήλωση» στὸ Φανάρι, τὸ Σάββατο 29 Νοεμβρίου, κατὰ τὴν καθιερωθεῖσα τάξι σὲ τέτοιες περιπτώσεις.

Σὲ αὐτὴν θεωροῦν ὅτι ἔχουν κοινὴ πίστι καὶ ὁμολογία μὲ αὐτὴν ποὺ ἐκφράσθηκε στὴν Νίκαια. **Ἡ** θέση αὕτη ἔχει διατυπωθεῖ ἐδῶ καὶ δεκαετίες ἀπὸ τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστὲς, ὡς ἰδιαίτερα ἐξυπηρετικὴ στοὺς στόχους τους. **Γ**ιὰ παράδειγμα, ὁ τότε Μύρων Χρυσόστομος διεκήρυττε στὸ Φανάρι ὅτι «**πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι καὶ Ὁμολογίαι συμπίπτουν καὶ συναντῶνται ἐπὶ τῆς αὐτῆς πίστεως, τὴν ὁποίαν ἐκφράζει τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως**» (περιοδ. «Ἐπίσκεψις», 15-6-1981, σελ. 6).

Τοῦτο ὅμως ἀμφισβητεῖται ἀφοῦ οἱ θεολογικὲς προϋποθέσεις κάθε πλευρᾶς εἶναι διαφορετικὲς ἔστω καὶ ἂν λεκτικῶς δύνανται νὰ ἀπαγγείλουν ἀπὸ κοινοῦ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως στὸ ἑλληνικὸ πρωτότυπο χωρὶς κάποια παραποίηση.

Ὁμως, κοινὴ Τριαδολογία δὲν ὑπάρχει μὲ τοὺς Παπικοὺς καὶ τοὺς λοιποὺς ἑτεροδόξους, οὔτε κοινὴ Χριστολογία, Ἐκκλησιολογία καὶ Σωτηριολογία στὸ φῶς βέβαια καὶ τῶν λοιπῶν

Οἰκουμενικῶν Συνόδων, οἱ ὁποῖες εἶναι ἀλληλένδετες, ἀλληλεξαρτώμενες καὶ ἀλληλοσυμπληρούμενες.

Κύριο σημεῖο τῆς «Κοινῆς Δηλώσεως» εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς: «Εἶναι κοινὴ μας ἐπιθυμία νὰ συνεχισθεῖ ἡ διαδικασία δι-ερεύνησης μιᾶς πιθανῆς λύσης γιὰ ἀπὸ κοινοῦ τέλεση τῆς Ἑορτῆς τῶν Ἑορτῶν κάθε ἔτος. Ἐλπίζουμε καὶ προσευχόμεθα ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ “ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ συνέσει πνευμα-τικῇ” (Κολ. 1, 9) νὰ δεσμευθοῦν στὴν διαδικασία ἐπιτεύξεως κοινοῦ ἑορτασμοῦ τῆς λαμπρᾶς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἑορτασμός τοῦ Πάσχα, ὅπως σχολιάζεται, δύναται «νὰ ἐμπνεύσει νέα καὶ θαρραλέα βήματα» πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς ἐνότητος («Voria.gr», 10-12-2025).

Οἱ Οἰκουμενιστὲς καὶ στὸ ζήτημα αὐτὸ διακρατοῦν τὸ ὁμοιο-λανθασμένο σκεπτικὸ τους. Παρὰ τὶς διαφορὲς πίστεως, θεω-ροῦν ὅτι δύνανται ὄχι μόνο νὰ ἐκφράζουν τὴν ἐνότητά τους στὴν παροχὴ «κοινῆς μαρτυρίας», ἀλλὰ καὶ νὰ **συνεορτάζουν τὶς ἑορτὲς –πρᾶγμα ποὺ συνέβη ἀκριβῶς μὲ τὴν Ἡμερολογι-ακὴ Μεταρρύθμιση τοῦ 1924 βάσει τοῦ Πατριαρχικοῦ Διαγ-γέλματος τοῦ 1920, καὶ μάλιστα αὐτὸ τοῦτο τὸ Ἅγιον Πάσχα.**

Οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστὲς ἐξέφρασαν ξεκάθαρα στὴν Β΄ Προσυνοδικὴ Διορθόδοξη Διάσκεψη στὸ Σαμπεζῦ τῆς Γε-νεύης τὸ 1982 τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐφαρμοσθεῖ ἀπὸ ὅλους τὸ λε-γόμενο «νέο ὀρθόδοξο ἡμερολόγιο» ὡς ἀκριβέστερο τόσο γιὰ τὶς ἀκίνητες ἑορτὲς ὅσο καὶ γιὰ τὸ Πασχάλιο (βλ. ἀνάλυ-ση στὸ βιβλίο μας: 100 χρόνια Ἡμερολογιακῆς Μεταρρύθμισης..., Λάρισα 2024, σελ. 80-88).

Αὐτὸ εἶναι ποὺ προβάλλει ὁ Κων/λεως Βαρθολομαῖος ὡς κοινὴ ἡμερομηνία «σύμφωνα πρὸς τὸ Πασχάλιο τῆς καθ’ ἡμᾶς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας». Αὐτὸ θὰ ὁλοκληρώσει καὶ τὴν πλήρη ἐφαρμογὴ τῆς Ἡμερολογιακῆς Μεταρρυθμίσε-ως, ἡ ὁποία ἀποφασίσθηκε ἀπὸ τὸν Μελέτιο Μεταξάκη στὸ λεγόμενο «Πανορθόδοξο Συνέδριο» τοῦ 1923 στὴν Κωνσταντι-νούπολη καὶ ποὺ ὁ Βαρθολομαῖος ἔχει φαίνεται ὄνειρο ζωῆς νὰ ἀποτελειώσῃ, ἂν βεβαίως τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ Κύριος.

Ἀκόμη καὶ οἱ σχολιαστὲς κοσμικῶν ἐφημερίδων διαβλέπουν στὴν δήλωση περὶ «Κοινοῦ Πάσχα» τὴν «ἐνδειξη ἐνότητας», δηλαδή ὅτι «ἡ κοινὴ ἡμερομηνία θὰ ἀποτελεῖ ὁρατὸ σημεῖο σύγκλησης μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν», καὶ ὅτι τοῦτο συνιστᾷ «βασικὸ κεντρικὸ ἄξονα μὲ ἄμεση παγκόσμια σημασία**» (βλ. ἐφημερ. «δημοκρατία», 4-12-2025).**

Πάντως, ἐφ' ὅσον δὲν προσδιορί-σθηκε στὴν «Κοινὴ Δήλωση» κάτι τὸ συγκεκριμένο ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, πέραν τῆς ἐπισημάνσεως καὶ τῶν εὐχῶν, σημαίνει ὅτι τὸ θέμα δὲν ἔτυχε ἀκόμη εἰδικῆς κοινῆς ἐπεξεργασίας. **Π**ροφανῶς, θὰ προσπαθήσουν ἐντὸς τοῦ 2026 νὰ προχωρήσουν σὲ κοινὴ συμφωνία, διότι ἔχει ἤδη ἐκφρασθεῖ ὅτι «Κοινὸ Πάσχα» ἐλπίζουν νὰ καθιερώσουν ἀπὸ τὸ ἔτος 2027 καὶ ἐξῆς.

Στὴν «Κοινὴ Δήλωση» γίνεται ἐπίσης εὐφημος μνηεὶα στὴν 60ῇ ἐπέτειο τῆς «ἱστορικῆς Κοινῆς Διακηρύξεως» Πάπα Παύλου ΣΤ' καὶ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου τοῦ 1965, ἡ ὁποία «ἐξάλειψε τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν ἀναθεμάτων τοῦ 1054». **Τ**ὸ γεγονός αὐτὸ χαρακτηρίζεται ὡς «προφητικὴ χειρονομία».

Ορθοδόξως, ἡ λεγόμενη «ἄρση τῶν ἀναθεμάτων» τίθεται **στοὺς πλαίσιο τοῦ ἐξουνιτισμοῦ τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν**, ὅπως περιγράφουμε στοὺς ἀναφερθέντες ἔργους μας (βλ. 100 χρόνια Ἡμερολογιακῆς Μεταρρύθμισης..., σελ. 73-75).

Επίσης, στὴν «Κοινὴ Δήλωση» τοῦ Φαναρίου (29-11-2025) γράφεται ὅτι «ὅσοι διστάζουν σὲ ὁποιαδήποτε μορφὴ διαλόγου νὰ ἀκούσουν προσεκτικὰ τὴν τοῦ Πνεύματος λέγει ταῖς Ἐκκλησίαις (Ἀποκαλ. 2, 29), τὸ ὁποῖο στὶς τρέχουσες περιστάσεις τῆς ἱστορίας μᾶς παρακινεῖ νὰ προσφέρουμε στὸν κόσμον ἀνανεωμένη μαρτυρία εἰρήνης, συνδιαλλαγῆς καὶ ἐνότητος».

Ετσι οἱ Οἰκουμενιστές, βέβαιον ὄντες ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνουν εἶναι ἔμπνευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, προσπαθοῦν ἀτυχῶς νὰ κάμψουν τὶς ἀντιστάσεις ὅσων εἶναι ἀκόμη διστακτικοί. **Α**ν καὶ στοὺς ἐνδεχόμενον ἐνὸς πραγματικοῦ Διαλόγου Ἀληθείας κατὰ τὸ Πατερικὸ ὑπόδειγμα οὐδεὶς ἀληθινὰ Ὁρθόδοξος θὰ εἶχε τὸν ὁποιοδήποτε δισταγμό. **Η** ἀντίρρηση ἔγκειται τόσο στοὺς πλαίσιο διεξαγωγῆς του (1980 ἐ.), ὅσο καὶ κυρίως στὴν ὅλη του Οἰκουμενιστικὴ προϋπόθεση καὶ στοχοθεσία.

Οπεριλαμβάνονται καὶ ἄλλα «ἀναγκαῖα στοιχεῖα», ὅπως «τῶν ἀδελφικῶν ἐπαφῶν, προσευχητικοῦ καὶ κοινοῦ ἔργου σὲ ὅλους ἐκείνους τοὺς τομεῖς ὅπου ἡ συνεργασία εἶναι ἤδη ἐφικτή».

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρόβλημα: προτάσσουν αὐτὰ πὺν ἔπονται, χωρὶς νὰ ἐπιλύσουν αὐτὰ πὺν προηγούνται!

Θυμίζουμε ὅμως ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐλάλησε διὰ τῶν Ἱερῶν Συνόδων, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων σχετικὰ μὲ τὸν καθορισμὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων πὺν ἀντιλέγονται, καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δίδει τώρα «ἀνανεωμένη» ὁδηγία περὶ αὐτῶν, προτρέποντας καὶ ἐπιτρέποντας πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔως τώρα ἦταν καὶ εἶναι μὴ ἀποδεκτά, μὴ ἐπιτρεπτά καὶ καταδικαστέα!

Εἶναι φανερόν ὅτι οἱ δυστυχεῖς Οἰκουμενιστὲς ἐμπαίζονται ἀπὸ τὸ πονηρὸ πνεῦμα καὶ ἐκλαμβάνουν τὶς ὑποδείξεις του, τὶς **ἀντίθετες** πρὸς τὸ Πανάγιο Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, ὅτι εἶναι δηθθεν ὑποδείξεις θεῖες, ἀληθινὲς καὶ ἀναγκαῖες! **Ῥ**ωστε καὶ οἱ ἴδιοι νὰ ἐξαπατῶνται οἰκτρῶς, ἀλλὰ νὰ συμπαρασύρουν στὸν ὄλεθρο καὶ ὅσους τυχὸν τοὺς ἐμπιστεύονται καὶ τοὺς θεωροῦν ἀληθεῖς καὶ ἀξιοπίστους.

Γ'. Θρονικὴ Ἑορτὴ Κωνσταντινουπόλεως

Πρὶν ἀπὸ τὴν ὑπογραφὴ τῆς «Κοινῆς Δηλώσεως», νωρὶς τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου 29 Νοεμβρίου, ὁ Πάπας Λέων ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο στὸν Πατριαρχικὸ Ναὸ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου στὸ Φανάρι, ὅπου ἐψάλη Δοξολογία καὶ ἀντηλλάγησαν μηνύματα.

Ὁ Πάπας Λέων μνημονεύθηκε κανονικὰ ὡς Ἐπίσκοπος Ρώμης ἀπὸ Πατριαρχικὸ Διάκονο, πρὶν ἀπὸ τὴν μνημόνευση τοῦ ἰδίου τοῦ Λατινόφρονος Πατριάρχου. **Ἐ**πίσης, τοῦ ἐψάλη ἀπὸ τὸν Χορὸ «Πολυχρόνιον» σὰν σὲ κανονικὸ καὶ κοινωνικὸ Ἐπίσκοπο καὶ Προκαθήμενο. **Ἀ**ντηλλάγη ἀσπασμὸς καὶ ἔγινε συν-

ευλόγησι τῶν παρευρισκομένων στὸν χῶρο τοῦ Ναοῦ πὺν εἶχε μετατραπῆ σὲ χῶρο κοσμικοῦ θεάματος, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε εἶχε μολυνθεῖ γιὰ ἄλλη μία φορὰ. **Οἱ** πάντες καὶ οἱ πάσες μὲ ἐπαγγελματικὴ ἢ ἐρασιτεχνικὴ φωτογρα-

φική ή κινηματογραφική συσκευή, συναγωνιζόμενοι και συνωθούμενοι σὲ ἐκστατική κατάσταση, προσπαθοῦσαν νὰ ἀπαθατίσουν τὶς «μοναδικές» κατ' αὐτοὺς στιγμές. **Καμία αἴσθηση ιερότητος, κανένα ἶχνος συναισθήσεως.**

Ὅλα τὰ φῶτα στὰ «ὀνδάλματα», στοὺς «πρωταγωνιστὲς τοῦ δράματος», χωρὶς νὰ ἀφήνεται κανένα περιθώριο λατρείας καὶ τιμῆς στὸν οὕτως ἢ ἄλλως **Μεγάλο Ἀπόντα: στὸν Θεάνθρωπο Κύριο Ἰησοῦ Χριστό!**

Πρόκειται ὅμως γιὰ κάτι ποὺ ἔχει καθιερωθεῖ, γιὰ ἔθος Οἰκουμενικό. Ἐδῶ καὶ μιὰ ἑξηκονταετία ἰδίως λαμβάνει χώρα συνεχῆς λειτουργικὸς συγχρωτισμὸς σὲ πολλὰ ἐπίπεδα καὶ μὲ πολλοὺς τρόπους.

Γιὰ τοὺς ἐξουνιτισθέντες Οἰκουμενιστὲς τοῦτο εἶναι ἀπολύτως φυσικὸ ἐπακόλουθο τῆς διατυπωθείσης πίστεώς τους. Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμὸς γιὰ τὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ, **συναποτελοῦν «τὸ ἐνιαῖον σῶμα τοῦ Χριστοῦ» (περιοδ. «Ὁρθοδοξία», Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1994, σελ. 444).**

Μαζί, ὅπως καὶ μὲ τοὺς Ἀγγλικανούς, ἔχουν –κατὰ Βαρθολομαῖον– κοινὴ εὐθύνη «ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ» (περιοδ. «Ἐπίσκεψις», 499/31-12-1993, σελ. 6). Θυμίζουμε ἄλλωστε ὅτι μυστηριακὴ ἀλληλο-αναγνώριση συνέβη ἐπίσημα καὶ στὰ πλαίσια τοῦ διαλόγου τους στὸ Βελεμένδιο τοῦ Λιβάνου τὸ ἔτος 1993, χωρὶς βεβαίως νὰ ἔχουν ἐπιλυθεῖ τὰ θέματα πίστεως τὰ ὁποῖα ὑποτίθεται ὅτι τοὺς χωρίζουν.

Θυμίζουμε καὶ πάλι ὅτι κατὰ τὴν Ὁρθόδοξη Κανονικὴ καὶ Πατερικὴ Παράδοση τοῦτο εἶναι ἀδιανόητο καὶ ἀπαράδεκτο.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες Βασίλειος ὁ Μέγας καὶ Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, γιὰ παράδειγμα, οἱ ὁποῖοι ἀντιμετώπισαν παρόμοιες καταστάσεις, θεωροῦν μιὰ τέτοιου εἴδους κοινωνία «ὀλέθρια» καὶ «ψυχοφθόρα».

Οἱ Ἅγιοι Ὁμολογητὲς Ἀγιορεῖτες Πατέρες τὸν ΙΓ' αἰ., σὲ ἐπιστολή τους πρὸς τὸν Λατινόφρονα Αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Παλαιο-

λόγο, τονίζουν ότι «μολυσμὸν ἔχει ἡ κοινωνία ἐκ μόνου τοῦ ἀναφέρειν αὐτὸ (τὸ ὄνομα κακοδόξου ἐπισκόπου στὴν Θ. Λειτουργία) κὰν ὀρθόδοξος εἴῃ ὁ ἀναφέρων». Ἄν οἱ Λατινόφρονες δὲν πρέπει νὰ μνημονεύονται, διότι ἡ ἀναφορά τους «μολύνει» τὸν ἀναφέροντα ἔστω καὶ ἂν εἶναι ὀρθόδοξος κατὰ τὰ ἄλλα, ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Λατίνων καὶ Λατινοφρόνων Πάπας Ρώμης δύναται νὰ μνημονεύεται!;

Δηλαδή, 650 χρόνια μετὰ τὴν ὡς ἄνω ἐπιστολή, ὅταν ὁ Παπισμὸς δογματίσει τόσες ἄλλες κακοδοξίες καὶ αἱρέσεις, καὶ μάλιστα ἀκόμη καὶ τὴν καταδικασθεῖσα Ἡμερολογιακὴ Μεταρρυθμισὴ τοῦ τοῦ ΙΣΤ' αἰ., μπορεῖ νὰ μνημονεύεται στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ χωρὶς καμμία ἐπίπτωση; Χωρὶς νὰ προξενεῖται κανένας πλέον μολυσμὸς καὶ χωρὶς κανένα ψυχικὸ κόστος;

Θεωροῦμε ὅτι ὅποιος καὶ διὰ τῆς ἐνόχου σιωπῆς του καταπίνει τὶς πικρὲς ἀλήθειες ποὺ ἐξάγονται αὐτονόητα ἀπὸ ὅλα αὐτά, αὐτὸς καθίσταται **συνένοχος** στὸν Λατινισμό τοῦ Πατριάρχου του καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. **Ὁ μολυσμὸς τῆς νέας αὐτῆς Οὐνίας ἔχει καταμολύνει τὴν πνευματικὴ ἀτμόσφαιρα.** Ὅσοι ἀδυνατοῦν νὰ κατανοήσουν τὸ πασιφανὲς τοῦτο, ὅσοι παρὰ ταῦτα νομίζουν ὅτι πλέουν σὲ πελάγη ψυχικῆς εὐεξίας καὶ ἀνατάσεως, σημαίνει ὅτι ἔχουν φθάσει σὲ ἀξιοθρήνητη **πνευματικὴ ἀναισθησία**, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶθε νὰ μᾶς φυλάξει ὁ Κύριος!

* * *

Ἐπιστρέφοντες στὰ τῆς Θρονικῆς Ἑορτῆς, λέγουμε ὅτι μετὰ καὶ τὴν ὑπογραφή τῆς «Κοινῆς Δηλώσεως», ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος παρέστη ἐπισήμως μετὰ

μανδύου ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα σὲ Λειτουργία ποὺ τέλεσε ὁ Πάπας Λέων γιὰ τοὺς Παπικοὺς ποὺ ζοῦν στὴν Τουρκία σὲ στάδιο τῆς Πόλεως.

Εἶχε προηγηθεῖ τὸ πρωὶ τοῦ Σαββάτου «Οἰκουμενικὴ Συνάντηση προκαθημένων καὶ ἐκπροσώπων ἐκκλησιῶν, ποὺ πραγματοποιήθηκε στὸν νεόδμητο Συροϊακωβιτικὸ Ναὸ τοῦ Ἀγίου Ἐφραίμ, στὸ προάστιο τοῦ Ἀγίου Στεφάνου».

Τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς, 30 Νοεμβρίου, τελέσθηκε πατρι-αρχικὸ συλλεῖτουργο στὸν Ναὸ

τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὸ Φανάρι, τοῦ Πάπα Λέοντος παρισταμένου στὸ Ἀντίθρονο σὲ περίοπτη θέση. Ἀντηλλάγη λειτουργικὸς ἀσπασμὸς στὸ «Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους» μεταξὺ Πατριάρχου καὶ Πάπα, ὅπως καὶ μεταξὺ τοῦ Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Πάπα. Ὁ Πάπας ἀπήγγειλε λατινικὰ τὴν Κυριακὴ προσευχὴ («Πάτερ ἡμῶν»).

Στὸ τέλος ἀντηλλάγησαν μηνύματα, ἐψάλησαν καὶ πάλι τὰ Πολυχρόνια Πάπα καὶ Πατριάρχου καὶ ἀκολούθησαν ἀσπασμοὶ καὶ συνευλογίες πρὸς τὸ ἐκκλησιασμὰ τους. Τέλος, ἀπὸ τὸν ἐξώστη τοῦ Πατριαρχείου εὐλόγησαν τοὺς παρισταμένους. Ἀκολούθησε ἐπίσημο γεῦμα στὴν πατριαρχικὴ τράπεζα.

Οἱ Οἰκουμενιστὲς συνευωχούμενοι προχωροῦν ἀκάθεκτοι στὴν ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογὴ τῶν σκοπῶν τους, σοβαρᾶς ἀντιστάσεως μὴ ὑπαρχούσης...

Δ'. Δικαιολογίες ἐξαπατήσεως

Ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ προβληθεῖ σθεναρὴ ἀντίδραση ἐνώπιον αὐτῆς τῆς καταιγιστικῆς ἀντορθοδόξου πραγματικότητος, ἐν τούτοις τέτοιο πρᾶγμα δὲν φαίνεται νὰ συμβαίνει. Ὅταν ἡ Ἀλήθεια τῆς πίστεως καταπατεῖται καὶ περιφρονεῖται τόσον σκαιῶς, ὅταν αὐτὴ συσκοτίζεται καὶ χάνεται, ἡ κατὰ Θεὸν ἀντίσταση εἶναι μονόδρομος. Πρόκειται γιὰ καίριον ζήτημα πνευματικῆς ἐπιβιώσεως, μαρτυρίας καὶ εὐθύνης.

Ὅμως, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ στὴν Ἑλλάδα καὶ εὐρύτερα, οἱ

όποιοι βεβαίως γνωρίζουν όλα όσα συνέβησαν μετά πάσης λεπτομερείας, παρουσιάζουν τις εξής κύριες τάσεις:

α. Αὐτὴν τῆς αἰδήμονος σιωπῆς, τουλάχιστον δημοσίως, τοῦ ἀπολύτου στρουθοκαμηλισμοῦ, πὺν συνιστᾷ ὅπως τονίσαμε **συνενοχή.** Ἐπικρατεῖ ἐκκωφαντικὴ προσποίηση ὅτι δὲν συνέβη καὶ δὲν συμβαίνει κάτι τὸ ὁποῖο νὰ τοὺς ἀφορᾷ. **Σ**ὰν νὰ ὑπάρχει μία ἄλλη πραγματικότητα, ἓνα παράλληλο σύμπαν, ὅπου ὅλα ἔχουν καλῶς καὶ βαίνουν ἀσφαλῶς!...

β. Ὑπάρχουν καὶ αὐτοὶ πὺν εἴτε λόγῳ συνειδησιακοῦ ἐλέγχου εἴτε λόγῳ πίεσεως ἀπὸ τὸ περιβάλλον τους, προσπαθοῦν δυστυχῶς νὰ δικαιολογήσουν τὰ ἀδικαιολόγητα γινόμενοι δημοσίως οἰκτρὰ καταγέλαστοι.

Ἔτσι, ἄλλοι διατείνονται ὅτι ὁ Πάπας μετέβη στὴν Νίκαια καὶ στὸ Φανάρι σὰν ἀρχηγὸς κράτους, διότι ἔχει καὶ αὐτὴ τὴν ἐξαμβλωματικὴ ιδιότητα, καὶ ἔτσι ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο παρὰ ὡς Προκαθήμενος Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα «Ἀδελφῆς»!

Ἄλλοι ὑποστηρίζουν ὅτι ἀπλῶς γίνεται διάλογος ἢ δηλώσεις καὶ ἐνέργειες «ἀπὸ ἀγάπη», ἀκόμη καὶ στὰ περὶ Κοινοῦ Πάσχα, χωρὶς ὅμως ἀντίκρισμα στὴν πραγματικότητα.

Ἄλλοι ἐπιμένουν ὅτι δὲν ἔγινε πλήρες συλλεΐτουργο, ἀφοῦ δὲν ἔφθασαν σὲ κοινὸ ποτήριο, καὶ ἄρα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάρχει ταραχὴ καὶ ἀνησυχία. **Δ**ηλαδή, σὰν νὰ ἔχουμε ἓνα ἀστεφάνωτο ζευγάρι πὺν ἐπιτελεῖ ὅλα τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ πέραν τοῦ «συγκυλισμοῦ», ἀλλὰ ἀφοῦ δὲν «όλοκληρώνει» πλήρως, ἄρα δὲν μπορούμε νὰ τὸ κατηγορήσουμε, οὔτε νὰ τοῦ προσάψουμε σοβαρὴ εὐθύνη! **Ἀ**πλῶς χαριεντίζεται ἀπὸ ἀγάπη! **Τ**ὶ θὰ ἔλεγαν οἱ Πνευματικοί; **Π**ρόκειται γιὰ κάτι ἀθῶο καὶ ἀκατηγόρητο; **Ἀ**λήθεια, ἀπέμεινε σὲ κάποιους ἶχνος σοβαρότητας;! **Ζ**ητοῦμε συγγνώμην γιὰ τὴν ἀναλογία, ἀλλὰ πῶς ἄλλιῶς νὰ παραστήσουμε τὸ ἔκτροπο;

Ἄλλοι τονίζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως εἶναι Μία, ἡ Ὁρθόδοξη, καὶ ἄρα δὲν ὑπάρχει θέση γιὰ τοὺς Παπικούς, οἱ ὁποῖοι ὀφείλουν νὰ ἐπιστρέψουν ἐν μετανοίᾳ γιὰ νὰ ἐνωθοῦν σὲ αὐτήν. **Σ**υμφωνοῦμε ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη θέση, ἀλλὰ ὅσοι ἐν ὄψει ὅσων συμβαίνουν λέγουν ἀφελῶς τὴν δική τους αὐτὴ θεωρία, θὰ πρέπει νὰ ἀνοίξουν τὰ μάτια

τους καὶ νὰ ἀντικρίσουν τὴν ζοφερὴ πραγματικότητα ὡς πρὸς τὸν χῶρο ποὺ βρίσκονται.

Ἄλλοι βεβαιώνουν ὅτι ἀρκοῦνται νὰ προσεύχονται καὶ νὰ τελοῦν τὴν Θ. Λειτουργία, χωρὶς ὅμως νὰ ἐνδιαγέρονται γιὰ τὸ μνημόσυνο τῶν «ἀμνημονεύτων». **Αὐτὸ** κατὰ τὴν γνώμη τους δὲν ἔχει σημασία οὔτε κάποια σοβαρὴ ἀρνητικὴ ἐπίπτωση. **Ἐν** τούτοις, εἶδαμε ὅτι ἄλλα κηρύσσει καὶ ὁμολογεῖ ἡ ἀγία Ὁρθοδοξία.

Συναφῶς, ἄλλοι λέγουν ὅτι χρειάζεται προσευχὴ γιὰ τὸν Πατριάρχη καὶ τοὺς Οἰκουμενιστὲς σὲ ἐνότητα βέβαια μαζί τους, μήπως καὶ ἀνανήψουν. **Προσευχὴ** ὑπὲρ μετανοίας τους ναί, ἀλλὰ προσευχὴ μαζί τους καὶ σὲ κοινωνία μὲ αὐτοὺς ὄχι μόνον δὲν τοὺς ἐπαναφέρει στὴν Ἀλήθεια, ἀλλὰ ἀντιθέτως **μαίνει** τοὺς ὀρθοδόξους στὸ φρόνημα, οἱ ὅποιοι νομίζουν σφαλερῶς ὅτι μποροῦν νὰ συνδυάσουν τὰ ἀσυνδύαστα καὶ νὰ συμμετέχουν ἀκίνδυνα σὲ πράγματα ἀντιθετικὰ καὶ ἀλληλο-αποκλειόμενα.

Ἄλλοι ἐπικαλοῦνται τὴν στάση ἐπιφανῶν Γερόντων προηγούμενων δεκαετιῶν, γιὰ δῆθεν ἀνοχὴ τῶν αἰρετιζόντων, ἂν καὶ γνωρίζουν τὴν ἀντι-οικουμενιστικὴ τους στάση, ὅπως καὶ τὴν κατὰ πολὺ χειροτέρευση τῶν Οἰκουμενιστῶν κατὰ τίς τελευταῖες τρεῖς δεκαετίες. **Δὲν** ἀποτελεῖ ἐπαρκὲς ἄλλοθι μιὰ τέτοια ἐπιλεκτικὴ ἐπίκληση, ἡ ὁποία γίνεται **σκόπιμα** γιὰ **ἀπόσβεση** καὶ **ὄχι** γιὰ **ἀνόρθωση τοῦ ἀγωνιστικοῦ ζήλου ὑπὲρ πίστεως**. **Ἀγῶνας** σωτηρίας σοβαρὸς σὲ τέτοια βοῶσα πνευματικὴ κατάντια δὲν ἐπιτελεῖται.

Ἄλλοι πάλι ἐπικαλοῦνται τὸ «μὴ κρίνετε ἵνα μὴ κριθῆτε» τοῦ Κυρίου, σὰν νὰ μὴ γνωρίζουν τὸν Πατερικὸ λόγον, ὁ ὁποῖος διευκρινίζει ὅτι **αὐτὸ δὲν ἀφορᾷ στὰ θέματα τῆς πίστεως**.

Ὅλα αὐτὰ καὶ τὰ παρόμοιά τους ἀποτελοῦν **ὑπεκφυγές** καὶ στεροῦνται ὀρθοδόξου θεμελιώσεως καὶ σοβαροῦ Ἀγιοπατερικοῦ καὶ Ἱεροκανονικοῦ ἐρείσματος.

Υπάρχουν βέβαια καὶ οἱ ὀλίγοι ἀντιδρῶντες (μόνον ἓνας ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ὡς πρὸς τοὺς Ἀρχι-ερεῖς!), οἱ ὅποιοι ἀρκοῦνται ἐπὶ τοῦ παρόντος σὲ γνωστὸ «χαρτοπόλεμο», θεωροῦντες ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου λήγει τὸ καθῆκον τους. **Τοῦτο** δείχνει μὲν κάποια εὐαισθησία, ἀλλὰ παράλληλα ἀπογοητεύει, ἐφ' ὅσον ἐξαντλεῖ τὸν ἀγῶνα σὲ μία γραπτὴ ἀντίρρηση, χωρὶς περαιτέρω συνέχεια, πρᾶγμα ὄχι ἰδιαίτερα ἐνοχλητικὸ καὶ καθοριστικὸ γιὰ τοὺς παραβάτες τῆς πίστεως.

Δὲν θὰ παραλείψουμε νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι ὑπάρχουν σίγουρα καὶ ἐκεῖνες οἱ ψυχές ποὺ ὁ Κύριος γνωρίζει, οἱ ὁποῖες σιωπηρῶς, χωρὶς θλιβερὲς δικαιολογίες καὶ πολυλογίες, ὀδυνῶνται πραγματικῶς καὶ εὐχονται εἰλικρινῶς περὶ τοῦ

πρακτέου. **Ε**ἴθε ὁ Κύριος νὰ τὶς εἰσακούσει καὶ νὰ δώσει πληροφορία λυτρωτική!

* * *

Ἐμείς, χωρὶς καμία διάθεση ὑπεροχῆς αὐτο-εξυψωτικῆς ἢ σκληρῆς καταδίκης τῶν ἄλλων, θυμίζουμε ὅτι τὸ μείζον πρόβλημα Πίστεως ἀπὸ τὴν Παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι ἡ καλλιέργεια τοῦ Δογματικοῦ Συγκρητισμοῦ καὶ ἡ κατάργησις τοῦ κηρύγματος τῆς Μετανοίας. **Ὁ** Οἰκουμενισμὸς ἀρκεῖται στὴν εἰρηνικὴ ἀλληλο-αναγνώριση, ἀλληλο-αποδοχὴ καὶ ἀδιατάρακτη ΣΥΝΥΠΑΡΞΗ καὶ ὄχι στὴν ὁπωσδήποτε ἐνωτικὴ συγχώνευση.

Τοῦτο ὅμως ἀποτελεῖ ἐκτροπὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ νοθεύεται ἡ Θεανθρώπινη Ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ὑφίσταται ὁ κίνδυνος τῆς ψυχικῆς ἀπωλείας.

Δὲν πρόκειται γιὰ «διαλόγους», οἱ ὅποιοι ἀπλῶς ἀπέτυχαν ἢ καρκινοβατοῦν, ἀλλὰ γιὰ ἐκπτώση ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία. **Τ**ὰ συνεχῆ συνθήματα γιὰ εἰρήνη, ἐνότητα, ἀγάπη καὶ ἀδελφοσύνη ἀποδεικνύουν ἀπλῶς τὴν ἐγκόσμια προοπτικὴ τῆς παρούσης αἰρέσεως. **Α**ποτελοῦν γυμνὲς καλολογίες καὶ ὠραιολογίες, ἐπιφανειακοὺς ὅρους καλῆς θελήσεως, χωρὶς σφραγίδα Ἀγιοπνευματικῆς.

Ὁσοι ξεγελοῦν ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους μὲ δικαιολογίες στερούμενες θείας ἐπιμαρτυρίας, τίθενται σαφῶς ἐκτὸς τῆς ἀγωνιζομένης κατὰ τῆς αἰρέσεως Ὁρθοδοξίας, ὡς ἀρνούμενοι τὸ θεῖον ἄθλημα τῆς κατὰ Θεὸν Ὁμολογίας ἔργῳ καὶ λόγῳ, πρᾶγμα πρῶτιστης σημασίας σήμερα.

Εὐχόμαστε ἡ θεία Χάρις νὰ στηρίζει τοὺς ἀγωνιζομένους καλῶς καὶ θεοφιλῶς στὸν Ἀγῶνα τῆς πίστεως ἕως τέλους. **Ν**ὰ καλέσει στὴν ὀρθή ὁδὸ τοὺς ἀναποφασίστους καὶ τοὺς προβληματιζομένους καὶ νὰ κατατροπώσει τὴν αἵρεση αὐτὴ τῶν ἐσχάτων, ἡ ὁποία συνιστᾷ καταφανῶς τὴν Ἀποστασία, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἴθε ὁ Κύριος νὰ μᾶς φυλάξει καὶ νὰ μᾶς σώσει στὴν Βασιλεία Του! **Α**μήν.

Λάρισα, 30-11/13-12-2025

Ἅγιου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου

(*) **Β**λ. <https://imlp.gr/2025/12/13> • **Ἐ**πιμέλ. ἡμετ.